

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 263.691 van 23 juni 2025
in de zaak A. 242.331/VII-42.573**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Julien Hardy
kantoor houdend te 1348 Louvain-la-Neuve
Rue de la Draisine 2/004
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 juli 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 307.404 van 28 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.016 van 16 september 2024.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emeline Willems, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Raja Sehrish, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verweerster, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 27 augustus 2019 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenote van haar Belgische echtgenoot. Naar aanleiding daarvan wordt zij op 2 juni 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

3.2. Op 17 oktober 2023 neemt de verzoekende partij ten aanzien van verweerster op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) een beslissing

waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verweerster stelt tegen de voormelde beslissing op 23 november 2023 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.3. Met arrest nr. 307.404 van 28 mei 2024 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 17 oktober 2023 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 39/2, § 2, en 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, van “de zelfstandigheid van de onderscheiden toepasselijke rechtsgronden”, artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65, eerste lid, van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht en van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 8.17, 8.18 en 8.25 van het Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht die geldt voor alle geschreven stukken.

In een eerste middelonderdeel acht de verzoekende partij de voormelde bepalingen en beginselen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat de aanvankelijk bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf moet worden vernietigd omdat ten onrechte niet zou zijn onderzocht of de verwerende partij zou kunnen vallen onder de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet,

terwijl uit de eenvoudige lezing van de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt dat de juridische grondslag voor deze beslissing artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet is, en terwijl de motivering in het bestreden arrest dat “de verwerende partij vaststelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten” geenszins in overeenstemming is met de motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe om de beëindigingsgrond van het verblijf te wijzigen door een andere grondslag, zodat hij zijn bevoegdheid in het kader van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet overschrijdt.

De verzoekende partij merkt op dat uit artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat het verblijfsrecht van een derdelander kan worden beëindigd in één van de gevallen die erin worden opgesomd. Zij wijst erop dat de initieel bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, meer bepaald omdat de referentiepersoon is afgeschreven naar het buitenland en sinds 28 juli 2022 officieel in Senegal verblijft, en benadrukt dat nergens melding wordt gemaakt van enige andere rechtsgrond tot beëindiging van het verblijf van verweerster. Waar in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen toepassing kan worden gemaakt van de uitzonderingsgrond uit artikel 42^{quater}, § 2, van de vreemdelingenwet, laat de verzoekende partij gelden dat dit volkomen in overeenstemming is met de bovenstaande rechtsgrond op grond waarvan de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. Zij wijst erop dat de aanvankelijk bestreden beslissing geenszins gebaseerd is op artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, maar dat de gemachtigde daarentegen overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet op gedegen wijze rekening heeft gehouden met humanitaire elementen. De verzoekende partij laat gelden dat de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebaseerd is op een onjuiste, onvolledige en gefragmenteerde lezing van de aanvankelijk bestreden beslissing nu deze beslissing geen toepassing maakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Zij meent voorts dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

zijn bevoegdheid overschrijdt en artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet schendt nu de door de Raad vastgestelde onwettigheid betrekking heeft op een overtollig motief van de aanvankelijk bestreden beslissing zodat dit niet tot de vernietiging ervan kon leiden. Hij schendt tevens de jurisdictionele motiveringsplicht door niet in te gaan op artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als rechtsgrond van de aanvankelijk bestreden beslissing.

In een tweede middelonderdeel acht de verzoekende partij de hogervermelde bepalingen en beginselen in wezen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat meerdere determinerende motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing blijken, terwijl hij slechts motiveert omtrent artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet niettegenstaande de aanvankelijk bestreden beslissing tevens is gesteund op het determinerend motief dat de referentiepersoon uit het Rijk is vertrokken (artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet) en terwijl de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet enkel verwijst naar de beëindigingsgrond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dus hoe dan ook niet overgaan tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing daar geen onderzoek werd gevoerd naar de uitzonderingsgrond uit artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet.

5. Verweerster werpt in de memorie van antwoord in eerste instantie op dat het middel niet ontvankelijk is in de mate dat het niet preciseert hoe artikel 41^{quater}, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet en het beginsel van de bewijskracht der normen geschonden zijn.

Vervolgens stelt verweerster vast dat de verzoekende partij “niet alleen heeft vastgesteld dat de referentiepersoon uit het Rijk is vertrokken, maar *in fine* ook ‘dat er thans geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon’.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dan volgens

verweerster de rechtsgrondslag van de aanvankelijk bestreden beslissing niet gewijzigd noch miskend door te stellen dat “[d]e kernvraag is dus of de [verzoekende partij] heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel door uitsluitend te opteren voor de beëindigingsgrond onder artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet”.

Bovendien wijst verweerster erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat de verzoekende partij dit middelonderdeel van verweerster in haar nota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongemoeid heeft gelaten. De nieuwe argumenten die zij ter zake voor het eerst in haar verzoekschrift ter cassatie opwerpt, zijn volgens verweerster niet ontvankelijk.

Volgens verweerster oordeelt het arrest terecht dat wanneer de verzoekende partij vaststelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen echtgenoten, zij moet nagaan of verweerster voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet. Er is dan ook geen sprake van miskenning van de ingeroepen bepalingen en beginselen.

Ten overvloede merkt verweerster op dat de wetgever niet heeft voorzien dat een vreemdeling zou willen blijven terwijl zijn familie vertrekt en heeft hij daarom geen uitzonderingen gemaakt voor die situatie. De situatie is fundamenteel anders als het gezin gescheiden is en er geen sprake meer is van een gezinsleven, ‘gezinscel’ of ‘gezamenlijke vestiging’. De vreemdeling kan willen blijven, ongeacht de levensstijlkeuzes van het gezinslid waarvan hij of zij gescheiden is. In geval van de stopzetting van de gezamenlijke vestiging heeft de wetgever uitzonderingen gemaakt om het verblijf van de vreemdeling te beschermen. Wanneer uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt, blijkt dat niet alleen de Belg is verhuisd naar het buitenland, maar ook dat er een einde is gekomen aan het gezinsleven, is het niet meer dan logisch dat de vreemdeling gebruik kan maken van de uitzonderingen

die de wetgever voorziet in geval van de beëindiging van het gezinsleven. Door hiermee geen rekening te houden zou discriminatie ontstaan, aangezien vreemdelingen wier gezinsleven met de Belgische onderdaan is beëindigd, minder goed beschermd zouden zijn wanneer de Belgische onderdaan met wie zij geen band meer hebben, het land verlaat dan wanneer hij of zij in België blijft. De overweging dat de vreemdeling enkel in dit tweede geval in aanmerking komt voor de uitzonderingen op grond waarvan hij in het land kan blijven, leidt volgens verweerster tot een verschil in behandeling dat niet gerechtvaardigd is en volstrekt onevenredig is. In dat verband stelt verweerster voor om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Voor de bespreking van het tweede middelonderdeel verwijst verweerster naar de redenen die onder de bespreking van het eerste onderdeel werden uiteengezet. Men kan niet oordelen dat het einde van de gezinscel en het feit dat de Belgische onderdaan verhuisd is naar het buitenland twee zelfstandige motieven zijn voor de toepassing van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft voorzien dat indien een einde wordt gesteld aan het gezinsleven de betrokken vreemdeling beschermd moet worden, en heeft daarvoor bepaalde uitzonderingen gemaakt. Zo het argument van de verzoekende partij ontvankelijk zou zijn om, voor de eerste keer in cassatie, het tegendeel te laten gelden, dan dient nog vastgesteld te worden dat zij niet mag gevolgd worden wanneer zij volhoudt dat de uitzonderingen niet van toepassing zijn wanneer er geen gezinscel meer is én de Belg het land heeft verlaten.

6. In haar memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt, wat het eerste middelonderdeel betreft, toe dat het middel geenszins onontvankelijk is, vermits zij in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen optrad als verwerende partij, zodat het niet aan haar toekwam om een middel aan te voeren. Zij wijst erop dat zij bovendien reeds in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het standpunt heeft uiteengezet dat “door de [de verzoekende partij] geenszins op onjuiste noch op kennelijk onredelijke wijze toepassing [werd] gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1,

2° van de vreemdelingenwet”, zodat het geenszins voor de eerste maal in cassatie is dat zij het standpunt verdedigt dat terecht toepassing werd gemaakt van artikel 42*quater*, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Ten gronde benadrukt de verzoekende partij voorts dat de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezinscel kadert in het onderzoek naar de humanitaire elementen, zoals vereist conform artikel 42*quater*, § 1, derde lid, *juncto* artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij benadrukt dat zij in dit kader immers een onderzoek moet voeren naar de gezinssituatie, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieruit volkomen ten onrechte afleidt dat zij toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, terwijl alle motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing dit tegenspreken. Door de rechtsgrond te wijzigen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich volgens de verzoekende partij de bevoegdheid van de verzoekende partij toegeëigend.

Anders dan verweerster suggereert, is de door haar voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig daar erin twee situaties worden beschreven die volkomen verschillend zijn. Zo gaan de uitzonderingsgronden in artikel 42*quater*, § 4, van de vreemdelingenwet allen uit van een huwelijk, geregistreerd partnerschap of gezamenlijke vestiging, terwijl dit bij de beëindigingsgrond van artikel 42*quater*, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet niet (steeds) het geval is. Volgens de verzoekende partij verschilt de band tussen de vreemdeling en de referentiepersoon in beide situaties.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, beperkt verweerster zich volgens de verzoekende partij tot een zeer summier en ongefundeerd betoog, terwijl het wel degelijk een vaststaand feit is dat de beëindigingsgronden uit artikel 42*quater*, § 1, van de vreemdelingenwet zelfstandige beëindigingsgronden zijn die op zichzelf reeds volstaan. Het feit dat verweerster meent dat de verzoekende partij toepassing had moeten maken van deze of gene rechtsgrond, doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan het feit dat in de aanvankelijk bestreden

beslissing volkomen terecht werd vastgesteld dat de referentiepersoon het grondgebied van het Rijk heeft verlaten.

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het middel

7. Verweerster voert in haar memorie van antwoord aan dat het cassatiemiddel onontvankelijk is omdat de argumentatie van de verzoekende partij voor het eerst in cassatie wordt opgeworpen. Zoals de verzoekende partij daartegen terecht inbrengt, trad zij in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op als verwerende partij en kwam het haar niet toe middelen aan te voeren. Bovendien wijst de verzoekende partij er terecht op dat zij in het kader van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds uiteenzette dat zij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van verweerster geenszins op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Het enige middel is ontvankelijk.

Gegrontheid van het middel

8. Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangeaan

werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]”.

Artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Artikel 42^{quater}, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2 De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.”

Artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt niet dat de verzoekende partij ten onrechte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, doch wel dat “[u]it de bewoordingen van de [aanvankelijk] bestreden beslissing blijkt dat de verwerende

partij niet alleen heeft vastgesteld dat de referentiepersoon uit het Rijk is vertrokken, maar in fine ook ‘dat er thans geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon’”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidt hieruit af dat “[d]e vaststelling dat er geen gezinscel meer is, (...) onmiskenbaar gelieerd (is) aan het begrip “gezamenlijke vestiging” in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet”. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “de kernvraag [dus] is of de [verzoekende partij] heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel door uitsluitend te opteren voor de beëindigingsgrond onder artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.” Daarna concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “door wel vast te stellen dat er niet langer sprake is van een gezinscel, maar niet na te gaan of [verweerster] niet zou kunnen vallen onder de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, [...] de verwerende partij onzorgvuldig [heeft] gehandeld.”

10. Uit de lezing van de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij, na te hebben vastgesteld dat de referentiepersoon uit het Rijk is vertrokken en na te hebben vastgesteld dat “de [verweerster] zich niet kan beroepen op het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42^{quater}, § 2, van de wet van 15.12.1980” omdat zij “thans immers geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk [heeft]”, overgaat tot een beoordeling van de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de afwezigheid van een gezinscel kadert in het onderzoek naar de humanitaire elementen waarmee de verzoekende partij overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet rekening dient te houden bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Door aan te geven dat de vaststelling “dat er thans geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon” ook “onmiskenbaar gelieerd is aan het begrip “gezamenlijke vestiging” in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en daaruit af te leiden dat ook nagegaan moet worden of verweerster niet zou kunnen vallen onder de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, van de vreemdelingenwet, geeft de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen een onjuiste lezing aan de aanvankelijk bestreden beslissing, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zelfstandige beëindigingsgrond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en gaat hij zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet vervatte bevoegdheid te buiten.

Gelet op deze vaststelling is het voor de oplossing van het geschil niet nodig om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Het enige middel is ontvankelijk en in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 307.404 van 28 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 168 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig juni tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams